Страдч. Нерушима Стіна

Випуск №44

Парафіяльна Газета

Березень 2015 р.

Газета виходить один раз в місяць

Храм Успення Пресвятої Богородиці с.Страдч

УГКЦ

О. д-р. Микола Конрад

Нерушима Стіна

Бл. Володимир Прийма

Чин Соборування у Страдчі

14.03.2015
8.00 - Сповідь
10.00 - Служба Божа за померлих. Парастас
12.00 - Чин Соборування
18.00 - Служба Божа за здоров'я

20-21.03.2015 (нічні чування)
20.00 - Сповідь
22.00 - Служба Божа за здоров'я
00.00 - Чин Соборування
3.00 - Хресна дорога

28.03.2015 (для дітей)
8.00 - Сповідь
10.00 - Служба Божа за померлих. Парастас
12.00 - Чин Соборування
18.00 - Служба Божа за здоров'я

Феномен Страдецької печери с.2-3

Родовий гріх (прокляття): доля у спадок? с.4-6

Правила посту в Українській Греко-Католицькій Церкві с.10-12

Чин Соборування (Свята Тайна Єлеопомазання)

Таїнство зцілення душі й тіла — такими словами можна передати сутність цього таїнства, назва якого пішла від практики його звершення декількома священиками — "собором". Традиційно відправляють це таїнство декілька священиків, не обов'язково сім. Проте у виключних обставинах може відправити і один священик.

Для звершення таїнства використовується єлей (олія, за можливістю — оливкова). Єлей — один з найдавніших релігійних символів.

Ще святі апостоли помазували єлеєм хворих, молячись про їхнє зцілення. Про це пише апостол Яків: Хворий якщо хто з вас, нехай покличе пресвітерів Церкви, і нехай помоляться над ним, помазав єлеєм в ім'я Господнє. І молитва віри зцілить недужого, і підніме його Господь; і якщо він зробив гріхи - простяться йому (Якова 14:15). З цього розуміємо, що вже в апостольські часи була практика помазування хворих єлеєм, проте важливо зазначити, що зцілююча сила приписується не самій олії, а "молитві віри". Наслідком цієї священодії, за словами апостола, є зцілення тіла й прощення гріхів.

Соборування не гарантує зцілення. Все залежить виключно від волі Божої, і ми не спроможні змусити Його зробити так, як вважаємо за потрібне. Останнім часом розповсюдилась практика соборування людей, які не мають очевидних хвороб. Робиться це на тій підставі, що усі ми "хворі гріхом". Здорові люди теж можуть, але не обов'язково, приймати таїнство Соборування. Якщо людина є умовно здоровою, то не слід цього робити частіше, як один раз у році. Хворих же можна соборувати частіше.

Перед Соборуванням бажано висповідатися і запричащатися.

Хай Господь почує кожного і уділить ласки завдяки Своєму безмежному милосердю!

Феномен Страдецької печери

Продовження статті .Початок у №42

У церкві Успення Пресвятої Богородиці зберігають копію чудотворної ікони Матері Божої Нерушимої Стіни. Розпис іконостасу належить талановитим художникам школи Новаківського. Дві ікони намісного ряду іконостасу – Ісуса Христа з відкритим Серцем та Матері Божої Неустанної Помочі – роботи Антона Манастирського. Запрестольна ікона Успіння Матері Божої вийшла з-під пензля Василя Дяденюка.– 1993 року біля копії чудотворної ікони Матері Божої Нерушимої Стіни ікони зцілилася дівчинка, – розповідає отець Іван. – Також тут зберігається ікона Успення Пресвятої Богородиці. Я знайшов запис дружини отця Миколи Вояковського за 1962 рік, де зазначено, що люди оздоровлювалися біля неї, складаючи милиці. Більше записів про чудотворність іконне збереглося. За часів радянської окупації люди десь поховали це все.Провівши мене стаціями Хресної дороги, отець Іван запропонував оглянути Страдецьку Печерську лавру. Частиною печери є вхідна галерея, в якій облаштували каплицю. У печерній церкві є кам'яний хрест XI сторіччя. А ще тут зберігся кам'яний стілець

для сповіді. Біля головної стіни – витесаний з каменю престол. Раніше там було декілька чернечих келій. У кінці печер є стіна, де каменем стікають краплі –«сльози Богородиці». Далі хід звужується та переходить у довгий звивистий коридор, що веде вглиб гори. Печера є рукотворною, хоч її творці

попервах використовували природні тектонічні тріщини, які поступово розширювали та поглиблювали. У широкому кам'яному пагорбі монахи змогли вирубати численні підземні коридори загальною довжиною понад 270 метрів, келії, які були розташовані на глибині близько 20 м, печерну церковцю, трапезну. На відміну від Києво-Печерської чи Почаївської лавр,які внаслідок пізніших добудов і перебудов втратили свій первісний вигляд, монастирський комплекс у Страдчі зберігся майже незміненим. Тому тут можна сповна відчути та уявити, як на наших землях виглядало первісне подвижницьке монаше життя, сповнене подвигів молитви, посту й упокорення.– Невдовзі після проголошення незалежності України отці та вихованці Львівської духовної семінарії почали проводити прощі у Страдчі, – розповідає отець Іван. – Тоді ще я був студентом. Раз на рік ми приходили на прощу до села, де також виносили чудотворну ікону. Ми заходили у печеру, де відтак відбувалася молитва. Отця Івана призначено адміністратором храму Успення Пресвятої Богородиці 2003 року. Прибувши у Страдч, він застав у печерах певне занедбання. Люди, які сюди приходили, залишали багато всілякого мотлоху: склянки, банки, виделки. Це все доводилося вичищати та викидати священикам і парафіянам. Вони й зуміли довести печеру до ладу. – Щопонеділка ми відправляємо у печері Святу літургію, – зазначає мій співрозмовник. – Щодня відбуваються богослужіння у Церкві Успення Пресвятої Богородиці, після чого відчиняємо двері печери для людей. У лаврі працює двоє чергових, які стежать, аби відвідувачі не смітили та не надбирали звідти піску. Щодня люди мають змогу вислухати Службу Божу, а відтак піти на Хресну дорогу й отримати повний від- пуст гріхів. В особливий спосіб у Страдчі присутні два українські новомученики – блаженний священномученик Микола Конрад та блаженний мученик Володимир Прийма. Перший із них отримав освіту в Римі, де захистив докторські дисертації з філософії та богослов'я, а 1930 року на запрошення митрополита Андрея Шеп-тицького став професором історії філософії та соціології довоєнної Львівської богословської академії. З приходом більшовицької влади 1939 року академія тимчасово припинила свою діяльність. Відтак митрополит Андрей призначив Миколу Конрада парохом села Страдч. Ревно виконуючи душпастирські обов'язки, зокрема духовно опікуючись молоддю, священик виявляв велику сумлінність та відповідальність. А Володимир Прийма був уродженцем с. Страдч. Він служив дяком у Страдецькій місцевій церкві та реґентом парафіяльного хору. Цей чоловік був зразковим християнином, добрим сім'янином, батьком багатодітної сім'ї. Він проявляв корисні та слушні ініціативи в парафіяльному житті, в усьому виявляв людську гідність, а свою діяльність будував на євангельських засадах. 26 червня 1941 року отця Миколу попросили висповідати і запричастити стареньку хвору жінку. З огляду на непевні часи, пароха супроводжував дяк. Йти треба було шляхом, яким на схід відступали радянські війська під натиском німців. Коли священик з дяком уже поверталися від хворої, їх спіймали солдати НКВС. Незважаючи на те, що священик був одягнений у церковні ризи, вони силоміць погнали його до найближчого лісу, який із давніх часів називають Бірком. Там обох жорстоко замордували. Очевидці похорону згадують, що тіло отця Миколи залишалося чистим до поховання. Понівечені та скатовані тіла Христових мучеників знайшли останній спочинок на парафіяльному цвинтарі Страдецької гори. Господь та Пречиста Діва Марія обдарували Страдецьку гору незмірними ласками. Під час свого історичного візиту в Україну Святіший Отець Іван Павло II проголосив отця Миколу Конрада і дяка Володимира Прийму блаженними мучениками Христової Церкви. Їхні могили стали місцем массового паломництва. Отця Миколу Конрада вважають духовним опікуном студентської молоді, а дяка Володимира Прийму – мирян. Його мощі нині перебувають у саркофазі церкви Успення Пресвятої Богородиці.– У храмі Успення Пресвятої Богородиці відчутно постійну Божу присутність. У тиші соснового лісу, в сторіччями намолених печерних коридорах Господь в особливий спосіб вислуховує людські болі та турботи, зсилаючи на людям незримий небесний лік. Треба лише вслухатися у шурхіт дерев, у тишу цвинтарних хрестів, як враз почуємо голос самого Бога, збагнемо його Божественну розраду і пораду на наше нелегке земне життя, мовив наостанок нашої розмови отець Іван Колтун.

Юрій Скобало

(Збережено стиль та граматику оригіналу)

Джерела:

Газета Тиждень і люди,"

Знайди прихисток своїй душі.-

Л.Коваль.-Львів,-2006

Прощання з колядою у Страдчі

Швидко минає час, і різдвяна коляда незабаром перестане звучати по наших храмах та оселях. На парохії Успення Пресвятої Богородиці у Страдчі за ініціативи пароха Івана Колтуна у неділю, першого лютого, відбулося свято « Прощання з колядою». Не було помпезності на цьому святі, не було хизування вмінням і талантом , але господарі й гості щиро колядували, славлячи народження Божого Дитяти.

Першими виступили діти, учасники парохіяльного вертепу, з якими працювала Марта Гусак. Вони зворушили присутніх своєю щирістю та відвертістю. Із задоволенням ми слухали чудовий спів у виконанні хорового колективу церкви Успення під керівництвом Оксани Гриньків, особливо колядки патріотичного змісту. Майстерно, з енергійністю виконав свій репертуар і парохіяльний колектив, який очолює Андрій Голодрига. Та особливо розчулив присутніх спів уже доволі немолодого дяка Анни Дудзяної. Вона виконала колоритні гуцульські колядки свого рідного краю. Особливо приємно, що до нас завітали сусіди – церковні хористи зі села Поріччя. Ми вдячні їм за те, що відгукнулися на запрошення та за гарний спів. Вони потішили слухачів оригінальними колядками про рідний край.

Дякуємо усім, хто пожертвував своїм часом та був присутній на святі: і глядачам, і співакам.

Але пам' ятаймо, що Різдво Ісуса не минає з колядками та щедрівками. Кожен з нас завжди має можливість дати Йому місце для народження у своєму серці.

«Різдво є кожного разу, коли ти посміхаєшся твоєму братові та простягаєш йому руку.

Різдво є кожного разу, коли ти мовчатимеш, щоб вислуховувати іншого.

Різдво є кожного разу, коли ти не приймаєш тих принципів, що залишають пригнічених на узбіччі суспільства.

Різдво є кожного разу, коли ти розділяєш надію з тими, хто зневірюється у фізичній та духовній убогості.

Різдво є кожного разу, коли ти покірно визнаєш свої

обмеження та слабкості.

Різдво є кожного разу, коли ти дозволяєш Господові знову народитися, щоб дарувати Його іншим» (св.. Мати Тереза з Калькутти)

Леся Коваль

Родовий гріх (прокляття): доля у спадок?

«Господи, у міру всієї Твоєї справедливості нехай відвернеться гнів Твій та Твоя ревність від Твого міста Єрусалиму, Твоєї святої гори, бо через наші гріхи та через провини наших батьків Єрусалим та народ Твій відданий на ганьбу для всіх наших околиць» (Дан.9:16)

Тепер частіше проповідують про родові прокляття і дають поради, як від них звільнитися. Щораз частіше проповідники будують своє служіння на звільненні від проклять. Деколи ці служіння викликають цілу низку питань, тому що не завжди відповідають євангельській істині.

Що ж таке родове прокляття і що насправді говорить про нього Біблія?

Родовий гріх - це не той гріх, за який ми несемо відповідальність, це не гріх, в якому людина винна. Це та хвороба, з якою народжується людина, але джерелом якої є не вона сама, а батьки і предки.

Що ж конкретно є джерелом цієї хвороби? Як правило - це якісь серйозні моральні злочини.

Виявляється, важкі смертні гріхи дуже впливають на душу і тіло людини. Людина - це неподільна істота, хоча ми часто робимо поділ, кажучи: душа і тіло. І тому смертний гріх накладає печать на все єство людини, а також на її спадковість. Таким чином, ми отримуємо результат: злочин родоначальника, виявляється, завдає рани, яка передається протягом кількох поколінь. Коли Біблія говорить про те, що гріх батька позначається до третього і четвертого роду, можна вважати, що ця рана, яку завдає людина своїм злочином і яка передається з покоління в покоління, особливо відчувається в першому поколінні. Ось це і є родовий гріх.

Ми у багатьох дітей помічаємо яскраво виражені пристрасті, хвороби. Вони не несуть за це відповідальності.

Ця хвороба не вічна. Вона особливо діє на перші три-чотири покоління, і якщо протистояти цій хворобі, боротися з собою і, врешті-решт, перемагати її, тоді припиняється вплив родового гріха.

Отже, закликаю вас, батьки! Бійтеся гріха, якщо ви справді любите своїх дітей! Всі ваші злочини і ваші гріхи мають вплив на ваших дітей!

Тому, коли задають питання: «Що нам робити з дітьми?», відповідь завжди доводиться давати однозначну: «Подумайте спочатку, що робити з батьками і матерями, тобто з собою, тоді зрозумієте, що робити з дітьми». Передчасна смерть членів родини, народження розумово відсталих дітей, безпліддя, злидні найчастіше є наслідками прокляття, які повторюються в кожному поколінні або поширюються на всю родину. Поодинокі випадки перерахованих вище проблем не слід вважати родовим прокляттям. Для прикладу: поширена думка, що родину Кеннеді ще в минулому столітті спіткало прокляття. Президент Кеннеді був убитий у 1963 році, його брат Роберт Кеннеді був застрелений через п'ять років. Брат Р. Кеннеді-молодшого Девід помер від передозування наркотиків у 1984 році. Син Р. Кеннеді Майкл помер унаслідок нещасного випадку під час катання на гірських лижах. Ще одна смерть спіткала родину Кеннеді в 1999 році: син колишнього президента Джон Кеннеді-молодший загинув в авіакатастрофі разом з дружиною Каролін Біссетт і своячкою Лорен Біссетт. І, зрештою, у травні 2012 дружину племінника колишнього президента США Джона Кеннеді знайдено мертвою у своїй квартирі в штаті Нью-Йорк. За попередніми даними, жінка покінчила життя самогубством. Описані події дійсно важко назвати

збігом обставин. Навіть людині, яка не вірить у родові прокляття, не признає існування духовного світу, важко буде сказати, що це простий збіг обставин. Пролити світло на цю низку трагедій може той факт, що клан Кенеді виробляв «левову» частку алкоголю в Америці. Пригадаймо собі також ті упадки, які могли б «кинути» на наш рід різного роду прокляття і негаразди. Скільки є сімей, які в подружжі зробили аборт, скільки сімей оповиті алкоголізмом, наркоманією. Коли нашої сім'ї торкається якась біда, ми ставимо собі питання: за що, Господи? При цьому забуваємо ті гріхи, які ми вчинили в недалекому минулому і вже «забули» його. Проте жінка, яка вчинила гріх аборту, неодмінно стикнеться з таким поняттям як «постабортний синдром», який до смерті переслідуватиме її і всіх тих, хто був причетний до цього гріха. Питання алкоголізму також залишає немалий слід у нашому житті: існує ризик 40%, що дитина, батьки якої алкозалежні, може стати алкоголіком. Це те, що називається родовим гріхом. У деяких родинах певні пристрасті є особливо виражені. Тому так і залишилося в історії - рід каїнів, розбійницькі роди, злодійські династії. Цим людям, до речі, потрібно поспівчувати. Ми їх осуджуємо, говоримо, що це негідники і злочинці. Не спішіть осуджувати. Подумайте спочатку, в якому середовищі ці люди виховалися і чому проявилися у них негативні риси. Хворих людей потрібно жаліти, а не осуджувати і, якщо можна, допомогти їм.

У цій важкій і завзятій боротьбі із гріхом на допомогу християнинові приходять Таїнства Сповіді й Причастя. У цих Таїнствах християнин відкриває перед Богом свою хвору душу й приймає Його для очищення й лікування. Він одержує нові сили для боротьби зі злом у собі і для праведного життя. Бог прощає й виявляє милість до кожного, хто приходить до Нього зі щирим покаянням.

Бр.Тарас Свищ

Сучасні виклики традиційному подружжю: повторний шлюб

Продовження статті . Початок у №43

До цього явища належать особи, які вдалися до розлучення і утворили нову подружню злуку, яка може бути лише цивільною, бо учительський уряд Церкви виключає повторне одруження з огляду на єдність і нерозривність, які є основними ключовими елементами подружжя. Митрополит Андрей Шептицький навчає, що «подружжя, яке не було би нерозривним, не було би спільнотою життя і не лучило би сторін так, щоб взаємно помагали собі в житті». Блаженний Папа Іван Павло II пише: «Дар св. Тайни є одночасно покликанням і заповіддю для християнських подругів зберігати подружню вірність, незважаючи на будь-яке випробування і трудність у шляхетному послуху святій волі Господа: "Що, отже, Бог злучив, людина нехай не розлучає". Французький богослов-мораліст Жан-Марі Обер, висловлюючи свої думки з цього приводу, наголосив, що особи, які повторно одружилися, перебувають у неправильному становищі як з наукової, так і з канонічної точок зору, бо живуть у постійному і явному порушенні подружньої вірності. Тому і Блаженний Папа Іван Павло II, говорячи про дану

проблематику, віддає належне тим особам, які після того, як їх покинув їхній подруг, не уклали іншого союзу, наголошуючи, що тим самим «вони дають справжнє свідчення тієї вірності, якої дуже потребує сучасний світ». У розмові з сім'ями під час молитовних чувань на VII Всесвітній зустрічі сімей, яка відбувалася 1-3 червня 2012 року в Мілані, Святіший

Отець Венедикт XVI на одне із запитань, яке стосувалося проблематики повторних одружень, відповів: «Дійсно, проблема розлучених людей, які уклали повторний шлюб, одна з найболючіших речей, від яких страждає Церква сьогодні». В розуміння даної проблеми Папа Венедикт вніс дещо нове і революційне, означивши людей, які пережили розлучення і уклали новий союз таких, які страждають і страждання їх велике, і з свого боку ми можемо лише допомагати їм пережити ці страждання. «Це страждання є не лише моральною і фізичною тортурою, а воно також є стражданням в спільноті Церкви заради великих цінностей нашої віри». На цьому також наголосив у одному із своїх інтерв'ю і єпископ-помічник Львівської Архиєпархії Владика Венедикт (Алексійчук) зазначаючи, що це страждання, найперше, полягає у тому, що ці люди, будучи християнами, є свідомі того, що вони не можуть жити повноцінним життям в Церкві, і це приносить їм терпіння, страждання і муки, які їм не просто прийняти. Тому Кир Венедикт наголосив, що важливим є прийняття цих страждань, а також прагнення змінити цю ситуацію.

Отже бачимо, що Свята Христова Церква види співжиття, які не є шлюбом, класифікує як щось, що є моральним злом. Крім того бачимо, що проблема реально існує, а також і те, що Церква намагається відповідати на важкі виклики сучасного секуляризованого суспільства.

о.Тарас Собешкевич

Притча про блудного сина

Коли аналізуємо Євангеліє від Луки про блудного сина, то міркуємо, як вчинили б у подібній ситуації ми: хтось би переконував, хтось зняв би ремінь, хтось плакав би через непослух дитини. Подивімось на реакцію Тата – Бога . Він відпускає. Наскільки Бог милосердний і добрий. Він дає нам право вибору. молодший син всупереч достатку відчуває дискомфорт, обмеження своєї волі. Другий же син усе життя був біля Тата, хоча й він хотів тієї свободи, але ніколи про це не говорив, живучи у страху. Бо коли він прийшов з поля і побачив бенкет, то обурився, що Тато ніколи його не винагороджував за послух і працю. А батько запитав: « Що заважало тобі сказати, що ти цього хочеш?» Часто ми ділимося на дві групи: одні йдуть собі геть з церкви, а інші тримаються, бо завжди бояться кари Божої. То яким мав би бути той третій син? Мені здається, що найкращим образом третього сина мав би бути український народ. Бо такого змагу до свободи не знав ні один народ у світі. Ми таким способом відстоюємо Бога, кажучи Йому « Так». Коли перечитуємо завтрашній «Апостол», натрапляємо на такі слова: усе мені можна, але не все мені корисно. Тобто, ми маємо право вибору так, як мав вибір Адам. Блудний син усе розтринькав, живучи розпусно. Він настільки хотів наповнити своє тіло, що залишився абсолютно без засобів до прожиття і опустився до такого рівня, що мусив пасти свині, що було неприпустимо для правовірного єврея. Він готовий був їсти стручки нарівні зі свинею.

Опам'ятавшись, він згадав, скільки наймитів мають у батька їжу, а він голодує. І тут він готовий прийти і бути наймитом, лиш би повернув Батько йому фізичні умови життя. Але тут він ще не кається щиро. Так само і ми: коли приходить проблема, то людина по-іншому сприймає Бога, сповідь, оточуючих. Так Тато шукає своїх дітей, і так ми маємо віднаходити Тата. Радість батька полягала у тому, що син повернувся.

Коли син прийшов додому, то Тато вийшов йому назустріч, обняв і поцілував, не питаючи ні про що. Він просто любить. Другий же син, послушний, навіть боявся з Татом говорити, йому здавалось, що Тато не любить його. Він змучився бути слухняним.

Підсумовуючи розповідь, пам'ятаймо, що Бог є люблячий і довготерпеливий. Дякуймо українському народові, за те, що боронить свободу і правду, відстоюючи Бога.

З проповіді о.Івана Колтуна.
Опрацювала Леся Коваль

Піст та молитва за померлих

З моменту хрещення кожна особа стає членом Церкви. Свята Церква як Містичне Христове Тіло об'єднує всіх охрещених вірних чи вони ще тут на землі, чи вже у славі в небі або, можливо, ще покутують за свої провини в Чистилищі. Тому у навчанні Церкви говориться про Церкву прославлену, воюючу й терплячу. Святі, які повсякчас прославляють Бога і перебувають у Його благодаті – це є Церква прославлена. Також вони своїм заступництвом перед Богом можуть помагати й допомагають нам на землі. Саме ми, які живемо на цій землі і у своєму щоденному досвіді змагаємо до пізнання і злуки з Богом, становимо Церкву воюючу. Натомість душі, які відійшли до вічності і не можуть ще злучитися з Богом, а проходять тимчасове очищення у Чистилищі, складають Церкву терплячу. Вони можуть молитися за нас, але не можуть собі допомогти, бо час їхніх заслуг уже закінчився. Зате ми можемо їм допомогти своїми молитвами, добрими ділами, а передусім - жертвою святої Літургії. Цю взаємну злуку всіх вірних на землі, святих у небі та душ у Чистилищі називають сопричастям святих.

Наука Церкви про сопричастя святих є основою прадавньої практики молитися за тих, які відійшли до вічності. Церква у своїх щоденних молитвах і богослужіннях пам'ятає про душі померлих. Також під час церковного року є призначені окремі дні для поминання й молитви за померлих. Особливим часом молитви за наших померлих є Великий піст.

Згідно традиції, на початку посту вірні записують імена близьких людей, які померли, у спеціальну книжечку "Пом'яник" і подають на богослужіння, яке отримало назву сорокоусти. Впродовж цілого посту священик згадує у молитвах за людей, які відійшли у вічність.

Сорокоустами називаємо моління за померлих у час Великого посту. Слово "сорокоуст" дослівно означає: сорок уст, себто моління 40 устами чи священиками. У давнину вірні, щоб гідно пом'янути своїх померлих членів родин у третій, дев'ятий, чи сороковий день смерті, давали на відправу до великих церков-соборів, де було багато священиків, щоб у відправах в один день брало участь сорок священиків. Багатші замовляли сорокоусти не тільки в сорока церквах рівночасно, але й протягом 40-а днів, тобто сорок разів по сорок. Важливість посильної молитви за померлих збереглася до наших часів. Сьогодні під час Великого посту двічі на тиждень служиться Парастас, під час якого, зокрема, читають диптихи, тобто списки померлих.

Практика молитви за померлих сягає ще старозавітніх часів. Віра в силу молитви за померлих спонукала Юду Маккавея, суворого наглядача закону і батьківських передань, проголосити молитви за загиблих в бою товаришів, щоб був повністю прощений вчинений ними гріх. Також він надіслав близько двох тисяч драхм срібла в Єрусалим, щоб була принесена умилостивлююча жертва за відпущення їхніх гріхів. «Це свята і благочестива думка: приносити "жертву переблагання за мертвих, щоб вони звільнилися від гріха" ,– читаємо у Старому Завіті (2 Мак. 12, 45-46). Отож, у час посту ми маємо нагоду роздумати над сенсом життя. Також це є особливий час приносити свої молитви та жертви за тих, хто уже відійшов до вічності і потребує нашої допомоги для очищення і остаточної злуки з Богом. рідних і близьких, але й наших воїнів, які віддали своє життя, захищаючи нашу землю у теперішній боротьбі за наш край, а також всіх людей, які загинули на сході України.

Матеріал підготувала
с. Рафаїла Чучман, Дочки МБНП

Подяка
Матері Божій Нерушимій Стіні за дар зцілення

Мені почала затерпати рука так, що я немогла нічого взяти в неї і тримати. Рентген шийного відділу хребта нічого не показав (думали що защемлення). Скерували на МРТ шиї. Коли прийшла по результати, мені сказали, що треба ще зробити МРТ голови, бо побачили новоутворення певних розмірів у голові, але треба було чекати тиждень до обстеження.
Попри це, «розробляла» руку, яка повністю втратила поверхневу і глибоку чутливість, приймала «уколи» і таблетки, які не давали жодного полегшення. У мене двоє малих дітей. Була підозра, що це новоутворення спровокувало оніміння руки. Був шок. Я не знала, що маю робити, але була ВІРА... Я 2 роки їздила в Страдч. Першого разу на Соборування не поїхала, бо відчувала, що немає потреби. Щось ніби мене стримувало. Думала, що є люди, яким більше це потрібно. Але прийшов час і на мене: я захворіла тоді, коли другий раз у Страдчі проводили Соборування. Я поїхала. Було важко стояти, але знаю, що коли важко, то проходить очищення. Я мала велику Віру, навіть впевненість, що мене Бог зцілить. Через тиждень я прийшла на МРТ. В мене, виявилося, не пухлина, а кіста, яка не впливає нінащо , тобто я могла з нею і народитись, і прожити все життя, не знаючи що вона вмене була... СЛАВА БОГУ! Рука

через два дні перестала терпнути. Знаю, що це зцілення. Чудесне зцілення.

Я дякую Богу, що мене вибрав, а вам за те, що виконуєте добре волю Божу, бо у Бога немає інших рук, окрім наших...

Roxolyana Gorozhanska

А вже минає рік...

Трагічні кроваві події зими 2014 залишили не лише відкриту рану у серці кожного свідомого українця, а й засвідчили нескореність нації через цілопальну жертву найкращих синів і дочок. Майдан виплекав справжню українську еліту – рішучу, завзяту і безкомпромісну. Боротьба за свободу пам'ятатиметься не лише як запах палаючих шин і коктейлів Молотова. Вона пектиме серце материнськими слізьми. Якось розмовляла з матір'ю Героя

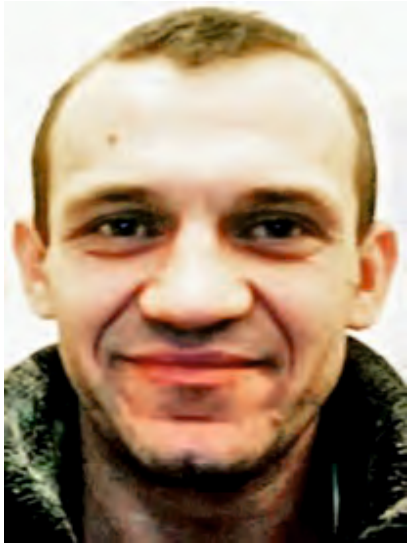

Майдану Романа Варениці Ганною Іванівною. Може, хтось звинуватить мене у пафосності, але дитина – це глина, з якої мама виліпила особистість. Святий Іван-Марія Віанней казав: «Після Бога я завдячую своїй матері; вона була така добра. Чеснота переходить із серця матері в серце дитини, бо дитина радо робить те, що бачить у матері». «Він ріс звичайним хлопцем», - каже Ганна Іванівна. Але та «звичайність» полягала у чесності, у готовності

допомогти ближньому, у загостреному почутті особистої відповідальності за долю Батьківщини. «Може, я неправильно виховувала Ромчика. Виховувала так, щоб він ріс патріотом (Ганна Іванівна – колишній вчитель математики – авт..) Дитиною ми з батьком брали його зі собою на кожен мітинг, на кожну патріотичну акцію. Пам'ятаю, як він зовсім маленьким співав Гімн України в автобусі… Усі були вражені. А тоді поїхав без попередження на Майдан. Зателефонував з автобуса. Напевно, був би живий, якби я по-іншому його виховувала…». Так хочеться сказати щось приємного цій людині, але виходять лише безглузді фрази, бо хіба можна втішити матір, яка похоронила дитину? На цю мужню жінку лягло подвійне випробування страшним горем. Коли загинув син, бабуся, мати Ганни Іванівни, лежала прикута до ліжка. Вона постійно питала, де Ромчик, а їй відповідали, що поїхав на заробітки. Ганна Іванівна навіть не заходила до неї у чорній хустині і старалася не виказувати свого болю. Через місяць у кращий світ відійшла і бабуся, так і не дізнавшись за життя про смерть онука.

У спільному горі згуртувалися родини загиблих Героїв. Востаннє перед нашою розмовою вони зустрічалися в Івано-Франківську. Тоді, наскільки пам'ятаю, відкрили пам'ятник Ромчикові Гурику. Ганна Іванівна каже, що ці люди стали їй ближими, ніж родина. З ними і спілкується охочіше . у той час коли ми розмовляли, молодший син Ганни Іванівни Віктор перебував у Маріуполі у складі батальйону МВС «Львів».

Якби кожна з таких матерів учила дитину жити лише для себе, то їхні діти були б живі, але у вічному сні перебувала б душа народу. Дякуємо Вам, матері, за те, що виховали мужніх і жертовних синів, які боролись за нашу гідність на Майдані і боронять нашу Батьківщину сьогодні від пожадливого ворога. Яки не матері, не було б і Героїв. Недарма Папа Пій IX казав: «Дайте мені святих матерів, а я з їх допомогою перетворю цілий світ». І хай мовчать скептики, які волають про «нічого не змінилося». Перетворення тривають.

Леся Коваль

Правила посту в Українській Греко-Католицькій Церкві

Піст в практиці Церкви існує від самих початків. Але з плином часу кожна із конфесій встановила свою практику посту. Слід, однак, пам'ятати, що основна мета посту – духовна, тобто, насамперед, потрібно постити від гріха, злих схильностей. У дні посту необхідно стримуватись від поганих вчинків, думок, слів; зберігати погідність духа, внутрішній мир та радість. Утримування від гріха набагато важливіше ніж утримування від їжі, хоча це також необхідне та допомагає поборювати гріх. Нам же потрібно пам'ятати та виконувати і одне, і друге.

Оскільки протягом двох останніх десятиліть Синод Єпископів УГКЦ не розглядав питання правил посту в докладний спосіб, а лише обмежився підтвердженням попередніх правил, які мають загальний характер, то на сьогоднішній день ці правила залишаються знову ж таки складні для однозначного розуміння. Ієрархія УГКЦ у 1966 р. приймаючи, а патріарх Йосиф проголошуючи постанови про піст, внесла певні корективи у традицію посту нашої Церкви. На початку свого Послання та проголошення цих постанов тодішній глава УГКЦ подає точну практику постів у нашій традиції, згодом подає зміни. З огляду на це, не слід вважати, що попередні практики повністю скасовані. Ці нові (з 1966 р.) постанови слід віднести до попередніх, змінюючи в них те, що змінила ієрархія

УГКЦ.Зокрема, якщо йдеться про довготривалі пости, то зміни стосувались лише перших днів та першого і останнього тижнів. Усе інше в цих періодах слід залишити так, як було (із певними модифікаціями стосовно молитов за споживання м'ясних страв). На це вказує і той факт, що патріарх Йосиф на початку свого документа чітко вказує та описує докладну практику посту в попередніх століттях та роках. Зокрема спірним та неоднозначним залишається питання першого і останнього тижнів Великого Посту. В постановах 1966 р. чітко вказана зміна: (тільки) перший і останній день без молочних та м'ясних продуктів. Натомість попередня, давня практика, наказувала утриматись від згаданих продуктів увесь перший та останній тиждень. Однак йдучи в чітко зазначеному і рішучому напрямку змін, які відзначила та ввела ієрархія УГКЦ в 1966 р., слід прийняти практику, записану у постановах 1966 р., тобто в першому та останньому тижні Великого Посту лише перший день посту та Страсна П'ятниця – суворий піст.

Тому, якщо зіставити рішення та постанови греко-католицької ієрархії впродовж останніх декількох століть та пристосувати їх до останніх правил 1966 р., то актуальна зобов'язуюча практика посту в УГКЦ виглядатиме наступним чином:

Усі п'ятниці року зобов'язує піст утримуватись від продуктів та страв із м'ясом (окрім загальниць).

Пилипівка (з 28 листопада по 6 січня): стримуватись від вживання продуктів та страв із м'ясом. А саме: у перший і останній день, а також у всі понеділки, середи і п'ятниці цього посту. В інші дні дозволено вживати усі види продуктів та страв. Винятком є Новий рік (31 грудня – 1 січня), коли, згідно із Розпорядженням Єпископів УГКЦ , дозволяється вживати усі види продуктів і страв та взагалі не зобов'язують правила посту (танці, святкування, тощо). У Навечір'я Різдва є обов'язок постити, як і у Надвечір'я Богоявління.

У Надвечір'я Богоявління (18 січня) ми зобов'язані стримуватись від споживання м'ясних продуктів. Проте слід зменшити кількість вживання їжі, тобто протягом дня їсти менше, ніж зазвичай. У підтвердженнях приписів стосовно посту глава УГКЦ І. Любачівський дав наступне пояснення: „…вдовольнятися дворазовою їжею до ситості з додатковими скромними покріпленнями…". Хоча постанова з 1966 р. дозволяла одноразову їжу до ситості. Та оскільки Синод Єпископів УГКЦ у 2008 р. вказав на підтвердження постанов 1966 р., тому слід практикувати так, як подано у цій (1966 р.) постанові.

Великий Піст. У перший день посту і у Страсну П'ятницю – суворий піст, тобто слід стримуватись від вживання продуктів і страв, які містять м'ясо, мають молочну основу, а також яєць. У інші тижні посту в понеділки, середи та п'ятниці слід стриматись від продуктів і страв, що містять м'ясо так, як і у Страсну суботу. В інші дні (вівторок, четвер, суботу, неділю) дозволено усі види продуктів та страв. Заохочується (не має чіткого зобов'язання), щоб у перший і останній тижні посту взагалі (у всі дні, окрім неділі) утримуватись від продуктів та страв, які містять м'ясо, а у середу та п'ятницю – також страв з молокопродуктів.

Петрівка. Потрібно стримуватись від вживання та страв із м'ясом, а саме у перший і останній день, а також у всі понеділки, середи і п'ятниці посту. В інші дні дозволено вживати усі види продуктів.

Успенський піст. Стримуватись від вживання м'ясних продуктів, а саме: у перший і останній день, а також у всі понеділки, середи і п'ятниці посту. В інші дні дозволено вживати усі види продуктів та страв. Винятком є лише День Незалежності (24 серпня), коли, згідно із Розпорядженням Єпископів УГКЦ , дозволяється вживати усі види продуктів та страв.

Усікновення голови св. Івана Хрестителя є обов'язком стримуватись від вживання тільки страв із м'яса, при цьому зменшити кількість вживання їжі протягом дня.

Воздвиження Хреста Господнього (27 вересня). Стримуватись від вживання тільки продуктів із м'яса та зменшити кількість вживання їжі протягом дня.

Постити зобов'язані вірні греко-католицької Церкви віком від 14 до 60 років, а також утримуватися від участі в гучних забавах, танцях та подібних заходах. Звільняються від будь-якого посту особи: хворі, ті, кому потрібне повноцінне харчування, особи після операції, матері в часі вагітності, родів та аж до закінчення годування грудьми, подорожуючі, ті, які важко працюють, харчуються в громадських їдальнях чи в гостях і не мають змоги вибору їжі, учні та студенти в період підготовки та здачі екзаменів чи сесії (коли організм потребує повноцінного харчування).

Немає обов'язку постити, якщо у цей день випаде

свято, що вшановує Господа чи Богородицю (але не святого). В окремих випадках звільняти від обов'язку постити може місцевий ієрарх (єпархіальний єпископ, протосинкел, синкел), парох або сповідник. Практика встановлена Єпископами

УГКЦ тільки як мінімум, який зобов'язує вірних. Вірні заохочується до давніх практик посту, суворіших ніж сучасні. Хоча при доборі особливо суворого постування необхідно порадитись із священиком, щоб підійти до цього розумно та без шкоди для фізичного і духовного здоров'я.

Не порушує посту приготування їжі на основі смальцю, тваринного жиру. Також не порушує посту споживання їжі, яка готувалась з додаванням м'яса: коли в борщі чи супі (іншій страві) знаходиться м'ясо (при умові споживання лише самої страви без м'яса, що у ній).

Що стосується ***слухання музики чи розважальних програм,*** то слід із виваженням ставитись до цього. Заборона брати участь у гучних забавах (танцях) містить у собі і заборону гучного вмикати музику тощо, але можна слухати її у навушниках. Проте слід зважати, щоб музика не звучала постійно, оскільки у Піст слід обмежити себе і у цій приємності.

Ця публікація не має офіційного характеру, не може сприйматись, як документ, вона є виключно опрацюванням офіційних документів УГКЦ та висвітлює позицію розуміння постанов про піст автором публікації. В своїй основі подані правила повністю відповідають актуально зобов'язуючим постановам ієрархії УГКЦ. Застереження, як вже було зазначено, можуть лише викликати правила, подані для першого та останнього тижнів Великого Посту.

Джерело: Парафія святих мучеників Бориса та Гліба

Банківські реквізити УГКЦ. Парафії Успення Пресвятої Богородиці с.Страдч

Код ЄДРПОУ: 26485147
Реквізити:
Найменування банку: Філія Львівське ОУ АТ "Ощадбанк»
Розрахунковий рахунок : 26009300164700
МФО: 325796
У призначені платежу вказати : добровільна пожертва за...
Адреса банку: м. Львів ,вул.Січових Стрільців 9

Прохання при переведенні грошей вказувати Ваше ім'я і прізвище, щоб отці у Страдчі могли молитись за Вас і Вашу родину

Комісія у справах мирян Львівської Архиєпархії УГКЦ застерігає:

ОБЕРЕЖНО!!!
"Будьте тверезі і чувайте!
Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти" [1 Петр. 5:8].
Детальна інформація на сайті http://www.stradch.com/index.php/id/128

Парафіяльна газета Храму Успення Пресвятої Богородиці
Наша адреса: *Львівська обл. Яворівський р-н. с.Страдч ,вул. Страдецька Гора* ***телефон*** *+38 067 708 75 17*
Відповідальний за випуск: *Ігор Лосик.* ***Головний редактор:*** *о. Іван Колтун.* ***Літературний редактор:*** *Леся Коваль.*
Комп'ютерна верстка: *Ігор Лосик.* ***А також дякуємо дописувачам:*** *с. Рафаїлі Чучман, Дочки МБНП; о. Тарасу Собешкевичу; Марті Гусак,Олені-Олександрі Кобилецькі,бр.Тарасові Свищу.*
Офіційна інтернет-сторінка Страдча www.stradch.com Тираж газети - 2000 шт.